

— Въ кой гостиницѣ живѣяше?

— Въ гостиницѣ на *Жельзний Якорь*.

— Колко дена има отъ какъ ся е изгубилъ?

— Ето бѣлѣжната ми книжка, Ваше Высочество. Ще намѣрите въ нея всичко що е станало отъ какъ ся е изгубилъ.

— Какъ ви е името?

— Магдалина.

— Дѣ живѣете?

— На Бейоглу.

— На кое мѣсто?

— Въ бѣлѣжната ми книжка ще да намѣрите адресътъ ми. Но Ваше Высочество! Заклевамъ въ каквото имате най-свещенно и най-драгоцѣнно на този свѣтъ, заклевамъ въ въ имѣ Божіе, не дѣйте забравѣти и не дѣйте изоставѣти тѣзи работи, защото ся стопихъ като востъкъ на крака, силѣтъ ми мя оставихъ, сънътъ ми с парясалъ вече и изворътъ на слзытъ ми е прѣсякналъ отдавна.

— Горкынка!

— Ей! Моля въ, Ваше Высочество! Стори да не забравяшь че тука на колѣнтъ съмъ въ ся молила за оногось лишеніето отъ когото ще мя сведе въ гробъ, за оногось...

— Давамъ ти рѣчь, и думата ми е свята.

И горката жена излѣзе. Тя бѣ Магдалина.

Министрътъ останъ самъ; и прѣди да подкачи пакъ занятіето си по работѣтъ на Воитидовото убиваніе въ Букурещъ, подрѣнка звънецътъ.

Прѣдстави ся единъ по-горень чиновникъ.

— Прати ми двамина отъ най-способнытъ тайны съгледатели:

Чиовникътъ ся поклони и излѣзе. А послѣ се завърна и доведе двама хубавцы и снажны мъже, облѣчени по послѣднытъ Европейскъ модъ.